

ดาวตกที่บางกะโพ้ง

หลุมซึ่งเกิดจากการมาเยือนของมนุษย์ต่างดาวที่บางกะโพ้ง ส่องค้นไฟเห็นไกลกว่าห้ากิโลเมตร

สิ่งที่ปรากฏต่อหน้าต่อตาพวกเขาคือหลุมสี่ด้านสนิทเหมือนหลุมเผาถ่าน ค่ะเนด้วยสายตาเส้นผ่าศูนย์กลางราวสี่สิบห้าเมตร ตีบเป็นทรงกรวยลงไป ส่วนลึกที่สุดประมาณสิบสองเมตร เศษหินสีดำกระจายไปทั่วบริเวณนั้น พืชพันธุ์แถบนั้นไหม้เกรียมระอุราวกับถูกผลาญด้วยไฟป่า แต่รอยไหม้ นั้นสม่ำเสมอ และรุนแรงเกินกว่าจะมีสิ่งมีชีวิตใด ๆ จะรอดมาได้หากติดตามมาพร้อมกับมัน

ทว่า 'รอยเท้า' ที่ปรากฏขึ้นตลอดทางจากปากหลุมตรงไปที่ชายป่า เป็นหลักฐานที่ไม่อาจละเลยได้ว่าเรื่องที่ โทน เดช และเรื่องพูดอาจเป็นความจริง

"โทนเห็นมันด้วยตาตัวเองหรือ?" อาจารย์ใหญ่ถามหนุ่มบ้านนาเป็นครั้งที่สอง

"ใช่ครับ อาจารย์"

"รูปร่างหน้าตามันเป็นยังไง?"

โทนสบตาเพื่อนหนุ่มทั้งสอง เรื่องพูดแทรกกว่า "มันดูแปลก ๆ ไซ้ไหม เดช..."

"ใช่ครับ อาจารย์..." เดชเล่าอย่างตื่นเต้น

"...สองแขนยาวมาก เหมือนลิง แต่ไม่มีขน ผมไม่เห็นหน้าของมันชัด ๆ
หรรอครับ เพราะมันวิ่งไปไวเหลือเกิน"

"ทั้งหมดมีกี่คน... เอ้อ!... กี่ตัว?"

เรื่องราว "ราว ๆ สี่หรือห้าปีหละครับ อาจารย์"

"แล้วพวกเธอตามมันไปหรือเปล่า?"

เดชะว่า "ตามไปครับ อาจารย์ แต่พวกมันไวเหลือเกิน เผลอพลับเดียวก็
วิ่งหายลับไป"

อาจารย์ใหญ่เดินทางมาถึงที่บางกะพังเพียงหกชั่วโมงหลังจากได้รับรายงาน
เรื่องมนุษย์ต่างดาวปรากฏตัวขึ้นที่นี่ ท่านกับผู้ช่วยเป็นคนภายนอกกลุ่มแรก
ที่มาถึงบางกะพัง

ท่านทอดสายตาไปที่เส้นขอบฟ้าโล่งเอื่อยเบา ๆ กับลาวัวณัย ผู้ช่วยของท่าน

"หนูแดง แต่ก่อนพื้นที่ตรงนั้นเป็นป่าเต็งรัง อุดมสมบูรณ์มาก แต่น่า
เสียดายป่าลดลงไปเยอะยี่สิบปีเปลี่ยนอะไรต่ออะไรมากที่สุดทีเดียวไม่ว่าอารยธรรม
ไหนก็ยอมแพ้ต่อใบเลื่อย"

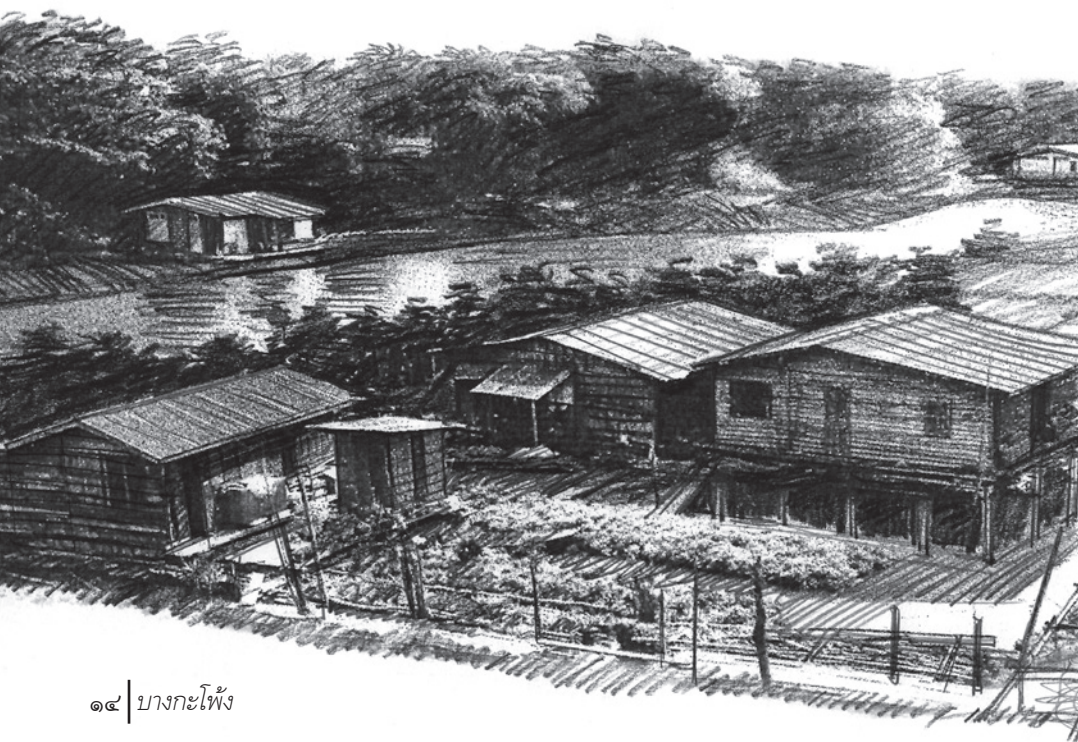

ประโยคหลังท่านพิมพ์กับตัวเอง

ไม่น่าเชื่อ ยี่สิบปีผ่านไปท่านกลับมาในที่ซานเรอนหลังเดิมอีกครั้งเจ้าของบ้านจากไปแล้ว เหลือแต่เด็กหนุ่มนาม โทน ซึ่งเมื่อยี่สิบปีก่อนยังเป็นเด็กชายร่างเล็กไม่สวมเสื้อวิ่งเล่นนอกซานเรอน

สภาพภายนอกของบ้านในบางกะโพ้งไม่ได้เปลี่ยนจากเมื่อก่อนมากนัก เรือนส่วนใหญ่เป็นเรือนไม้ไผ่มาจากผาซัดตะดูคร่ำคร่าเช่นเดิม น้ำในคลองบางกะโพ้งยังไหลเอื่อยเฉื่อยสิ่งที่ดูแตกต่างคือจำนวนผู้คนลดน้อยลงกับแนวตาแห่งแสงของหลายคนในหมู่บ้าน

อาจารย์ใหญ่ทอดสายตามองบางกะโพ้ง รถถ่ายทอดสดของสถานีโทรทัศน์และสำนักข่าวกำลังบันทึกเรื่องราวบนพื้นดินแดงที่กลายเป็นที่จอดรถชั่วคราว กองทัพนักข่าวบุกมาพร้อมกับกล้องวิดีโอกล้องถ่ายรูปเต็มพิกัด ผู้สื่อข่าวชายหญิงตำรวจชาวบ้านสายพันธุ์ 'ไทยมุง' ที่แตกตื่นมาดูต่างกันที่ครั้งนั้นไม่ใช่ขู่ออกลูกเป็นจิ้งจก วัวออกลูกเป็นไข่หรือต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ที่มีลำต้นคดเป็นตัวเลข หากเป็นข่าวใหญ่ที่สุดในรอบหลายศตวรรษของอารยธรรมมนุษย์

ลาวัณย์ถาม "อาจารย์เชื่อพวกเขาหรือคะ?"

ท่านยิ้ม "ทำไมหนูแดงคิดว่าพวกเขาจะพูดไม่จริงล่ะ?"

"เปล่าค่ะ เพียงแต่... ช่างเถอะค่ะ"

ราวบ่ายสองโมงผู้สื่อข่าวขอสัมภาษณ์สดผ่านดาวเทียม เสียงของนักข่าวสาว
เจ็ดยาวกลายเป็นคลื่นกระจายไปทั่วประเทศ

"เรากำลังสัมภาษณ์สดท่านศาสตราจารย์ผู้เชี่ยวชาญด้านมนุษย์ต่างดาว
วิทยาในเอเชีย ท่านเป็นคนไทยคนเดียวที่ศึกษาเรื่องมนุษย์ต่างดาวมาตั้งแต่
หลายสิบปีก่อน..."

หล่อนยื่นไมโครโฟนแทบแตะริมฝีปากท่าน "...อาจารย์คิดว่าเรื่องชาว
บ้านพบมนุษย์ต่างดาวครั้งนี้เป็นความจริงมั๊ยคะ?"

ท่านยิ้มเยือกเย็นกล่าวอย่างเชื่องช้า "ผมยังสรุปอะไรไม่ได้ในตอนนี้อยู่ แต่
จากหลักฐานที่เราพบมีความเป็นไปได้สูงที่เมื่อคืนก่อนวัตถุจากนอกโลก
ได้ตกลงมาที่หมู่บ้านนี้จริง"

"หมายถึงยานมนุษย์ต่างดาวมั๊ยคะ?"

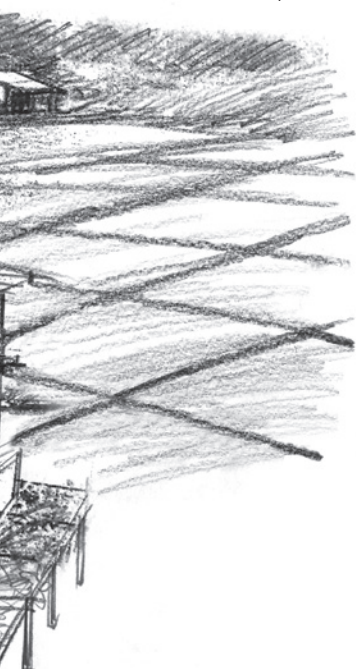
"ยังสรุปไม่ได้ ผมรู้แต่ว่ามันเป็นวัตถุจากนอกโลก อาจเป็นอุกกาบาต
ก็ได้"

"หรืออาจเป็นยานจากต่างดาวก็ได้"

"ก็เป็นไปได้ แต่..."

"ท่านผู้ชมคะ เราได้สอบถามชาวบ้านหลายคนที่นี่ พวกเขายืนยันว่าเห็นมนุษย์ต่างดาว เชื่อได้ว่าพวกเขา
ไม่ได้โกหก ชาวบ้านที่รายงานเหตุการณ์นี้เห็นมันจริง ๆ
อย่างเช่นลุงก้านบอกว่าเกตุขึ้นมากกลางดึก เพราะแสง
จันออกหน้าต่าง ป้าแจ่มบอกว่าได้ยินเสียงแกรกรากที่
ชายป่า ป้าผ่องบอกว่ากลางดึกลมสงบ แล้วทันใดนั้นลม
ก็พัดพัดทิศ แรงพัดสังเกต..."

หล่อนยื่นไมโครโฟนหาท่านอีกครั้ง "...อาจารย์
ว่ายังไงคะ หากบางกะโพ้งเป็นจุดที่มนุษย์ต่างดาวมา

เยือนโลกไม่ว่าจะด้วยความตั้งใจหรือไม่ก็ตาม ยานของมนุษย์ต่างดาวอาจเกิดอุบัติเหตุตกลงมาที่นี่..."

นำเสียงนักข่าวสาวเร็วเร็ว ท่านไม่ยากคิดว่ากีรียนั้นเป็นการเสแสร้งแต่ก็อดคิดเช่นนั้นไม่ได้

ท่านเหลือบไปมองโหนดที่ยืนอยู่บริเวณนั้น

"จากการสำรวจจุดที่เกิดเหตุพบหลักฐานที่ค่อนข้างน่าเชื่อว่าเป็นซากของอุกกาบาตจริง..."

"ฉันแสดงว่าอาจารย์ยืนยันการมาเยือนของมนุษย์ต่างดาวครั้งนี้ใช้มัยคะอาจารย์ ใช้มัยคะ?"

"ผมยังไม่ยืนยัน เพราะสิ่งที่ชาวบ้านเห็นไม่ได้พิสูจน์ว่าเป็นความจริง"

"อาจารย์หมายความว่าพวกเขาตาฟาดหรือคะ?"

"อาจเป็นไปได้ แต่ก็เป็นไปได้เช่นกันว่า สิ่งที่พวกเขาเห็นเป็นความจริง"

เสียงของของผู้สื่อข่าวสาวเร็วเร็วลั่นแทบพันกัน "ฉันแปลว่ามนุษย์ต่างดาวมีอำนาจในการสะกดจิตมนุษย์..."

"เปล่า ผมไม่ได้หมายความว่า..."

หล่อนไม่รอคำตอบ "หลายคนตั้งข้อสังเกตว่าหลุมใหญ่และรอยไหม้ที่เกิดขึ้นไม่น่าจะเป็นสิ่งที่มนุษย์สร้างขึ้นเอง"

"ในฐานะนักวิทยาศาสตร์ ผมคงสรุปอะไรไม่ได้จนกว่าเราจะทำการทดสอบหน้าดินเสร็จ"

"เอละคะ ท่านศาสตราจารย์ สมมุติว่านี่เป็นการมาเยือนของมนุษย์ต่างดาวจริง ท่านพอจะอธิบายการมาเยือนในลักษณะนี้ได้ไหมคะว่า มีการพบแบบนีที่ไหนในโลกมาก่อนหรือเปล่า?"

ท่านสิ้นศรัทธา "ในรอบหลายสิบปีที่ผ่านมา มีรายงานการพบยานบินและมนุษย์ต่างดาวหลายหมื่นครั้งทั่วโลก แต่ส่วนใหญ่เป็นเรื่องที่สร้างขึ้นบ้าง คนเห็นตาฟาดบ้าง นักวิทยาศาสตร์ส่วนใหญ่เชื่อว่า ยังไม่มีการมาเยือนจากมนุษย์ต่างดาวตั้งแต่มนุษย์เราตั้งอารยธรรม"

"ฉันเป็นไปได้มัยคะว่า บางทีจักรวาลนี้อาจไม่มีสิ่งมีชีวิตชั้นสูง นอกจากมนุษย์บนโลกนี้เท่านั้น?"

"ทุกอย่างเป็นไปได้ทั้งนั้น ในฐานะนักวิทยาศาสตร์เราจะไม่สรุปอะไรโดย

ไม่มีหลักฐานแน่นอน จนถึงบัดนี้เรายังไม่มีหลักฐานสักชิ้นเดียวที่บ่งว่า มีสิ่งมีชีวิตที่ทรงภูมิปัญญานอกจากโลกเราแต่หว่า... ก็อย่างนี้นักวิทยาศาสตร์ฝรั่งว่ากัน การไม่มีหลักฐานมิใช่เป็นหลักฐานของการไม่มี"

"หมายความว่ายังไงคะ อาจารย์?"

"จักรวาลประกอบด้วยดาราจักร หรือที่ภาษาอังกฤษเรียกว่า กาแล็กซีมากมายหลายแสนล้านดาราจักร แต่ละดาราจักรก็ประกอบด้วยระบบดาวที่มีดวงอาทิตย์อยู่หลายแสนล้านระบบ เฉพาะในระบบสุริยะของเราแห่งเดียวก็มีดาวเคราะห์มากกว่าเก้าดวงอย่างที่เด็กเรียนกันในห้องเรียนดาวเคราะห์แต่ละดวงก็ยังมีดวงจันทร์เป็นดาวบริวารอีกมาก ที่ฉันไม่พบก็เชื่อว่ามียกไม่น้อยเมื่อคำนวณตามหลักของความเป็นไปได้ซึ่งเป็นวิชาการมากเกินไปที่จะอธิบายในที่นี้ ก็ไปถึงความเป็นไปได้สูงมากที่มีดาวเคราะห์ในระบบสุริยะอื่นๆ ซึ่งนับเป็นจำนวนล้านล้านล้านดวง..."

"แล้วท่านว่าหน้าตา..."

"เพียงสี่เหลี่ยมของดาวเคราะห์จำนวนนี้ก็มากพอที่จะมีดาวเคราะห์ซึ่งมีสภาพอากาศแรงโน้มถ่วงสนามแม่เหล็กใกล้เคียงกับโลก ถ้าเราตั้งสมมุติฐานว่า สิ่งมีชีวิตต่างดาวเกิดภายใต้กฎเกณฑ์เดียวกับโลกเรา..."

"แล้วท่านว่าหน้าตาของมนุษย์ต่างดาวเหมือนคนเรามากแค่ไหน?"

"การใช้คำว่า มนุษย์ต่างดาว อาจสื่อความหมายผิดได้ครับ เพราะสิ่งมีชีวิตอื่นๆ ไม่จำเป็นต้องมีระบบชีวเคมีฐานคาร์บอนเหมือนกับสิ่งมีชีวิตบนโลกเรานี้เลย"

"อาจารย์ช่วยอธิบายด้วยค่ะ"

"ลองดูแค่ในโลกของเราเองก็มีสิ่งมีชีวิตที่หน้าตาและระบบแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง เช่น มนุษย์กับตัวอูมบา เป็นต้น ด้วยเหตุนี้ หากมี มนุษย์ต่างดาวจริง อาจไม่มีสองตาสองแขนสองขาเหมือนมนุษย์บนโลกนี้เลย"

หล่อนหันไปมองกล้องโทรทัศน์ "ท่านผู้ชมคะ นี่คือท่านศาสตราจารย์ผู้เชี่ยวชาญเรื่องมนุษย์ต่างดาวของไทย เมื่อที่ท่านก็ยืนยันแล้วว่า เป็นไปได้อย่างยิ่งที่เราไม่ได้อยู่อย่างโดดเดี่ยวในจักรวาลนี้อาจถึงเวลาแล้วก็ได้ที่มนุษย์ต่าง... เอ้อ! สิ่งทรงภูมิปัญญานอกโลกเดินทางมาหาเราถึงที่บ้าน และนี่อาจเป็นครั้งแรกที่มีการพบกันแบบ Close Encounter of the Third Kind"

หล่อนยื่นไมโครโฟนหาท่านอีกครั้ง

"อาจารย์ว่ามนุษย์ต่างดาวจะมาเจรจากับเรามั้ยคะ?"

ท่านรู้สึกเหนื่อย "ผมไม่ทราบ เราไม่ควรรีบสรุป แต่ก็อาจเป็นไปได้ครับ"

"แล้วอาจารย์คิดว่าใครจะเป็นคนสื่อสารกับมนุษย์ต่างดาว เอ้อ! ดิฉันหมายถึงสิ่งทรงภูมิปัญญานอกโลก หากเป็นเช่นนั้นจริง?"

"ผมว่าเร็วเกินไปที่จะตั้งคำถามนี้ครับ"

"สมมุติแล้วกันว่าสิ่งทรงภูมิปัญญานอกโลกมาที่นี้จริง"

"ผมไม่รู้ นั่นขึ้นอยู่กับสติปัญญาของพวกเขาว่าเหนือกว่าเราหรือไม่ และแค่ไหนหากสติปัญญาพวกเขาสูงกว่าของเรามากๆ คงไม่มีปัญหาอะไรพวกเขา คง 'พูด' ภาษาเราได้แน่ ผมว่าประเด็นตอนนี้คือ เราต้องพิสูจน์ให้ได้ก่อนว่า เรื่องนี้เป็นจริงหรือเท็จ หากมันเป็นจริง ซึ่งตามรายงานจากชาวบ้านที่พบเห็น คือมีราวสี่หรือห้าตัว เราคงต้องหาทางสื่อสารกับเขาว่าเขามาดีหรือร้าย ตอนนี้ผมกำลังรอคำตอบยืนยันจาก เซติ อยู่"

"อะไรคือ เซติ ค่ะอาจารย์?"

"SETI หรือ Search for Extraterrestrial Intelligence ที่อเมริกาเป็นองค์กรค้นหาและติดต่อกับสิ่งมีชีวิตที่ทรงภูมิปัญญานอกโลก"

"อาจารย์หมายความว่า การค้นหามนุษย์ต่าง... เอ้อ! สิ่งทรงภูมิปัญญานอกโลกมีมานานแล้ว?"

"ครับ ก็นานแล้ว ก็ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๐๒ โน่น"

"ทำไมอยู่ดี ๆ มนุษย์เราถึงคิดไปติดต่อกับมนุษย์ต่างดาวคะ?"

"ก็คงด้วยความคิดที่ว่าชาติใดที่สามารถรับวิทยาการขั้นสูงจากมนุษย์ต่างดาวได้ ชาตินั้นก็จะเป็นเจ้าโลก อย่าลืมว่าตอนนั้นโลกเรายังอยู่ในยุคสงครามเย็น การแข่งขันกันเพื่อยึดครองอวกาศระหว่างอเมริกาและโซเวียตเป็นไปอย่างดุเดือด แล้วก็พัฒนาขึ้นเรื่อย ๆ พวกนั้นสำรวจท้องฟ้าทุกทิศทาง..."

"แล้วจะได้ผลหรือคะ ในเมื่อหากมีอารยธรรมต่างดาวจริง การเดินทางจากต้นกำเนิดข่าวที่อยู่ไกลออกไปหลายร้อยหลายพันปีแสงอาจกินเวลานับพันปี คลื่นที่เดินทางมาถึงอาจอ่อนหรือจางหายไปแล้ว"

เป็นครั้งแรกที่ท่านรู้สึกท้อหล่อนพูดด้วยภาษาเดียวกับท่าน

"ถูกต้องพวกเขาจึงพัฒนาเครื่องมือการ 'รับ' จนมีคุณภาพสูงมากพอที่จะ

ดักจับสัญญาณจากต่างดาวที่อ่อนแอแล้ว ยังมีนักดาราศาสตร์
วิทยุ นักวิทยาศาสตร์กลุ่มอื่น ๆ ทั่วโลกที่ติดตามเรื่องนี้อย่างจริงจัง"

คนรายงานข่าวตัดบท "ถ้ามีหลายฝ่ายทั่วโลกตามหาตัวอวกาศที่กันจริง กลุ่ม
ใดกลุ่มหนึ่งก็น่าจะพบหลักฐานการมาเยือนเมื่อคืนนี้ด้วยใช่ไหม? ไม่ทราบว่ามี
ใครติดต่ออาจารย์มาหรือไม่คะ?"

ท่านรู้สึกอึดอัดต่อหน้ากล้องโทรทัศน์และไมโครโฟนที่จ่อปาก

"ไม่มีครับอาจเป็นไปได้ทั้งสองทาง เรื่องนี้อาจเป็นเรื่องไม่จริงทำให้สถานี
ตรวจจับไม่พบสัญญาณการมาเยือนเมื่อคืนนี้ หรือเป็นเรื่องจริง แต่พวกเขาไม่
สามารถตรวจจับการมาเยือนครั้งนี้ได้ เจ้าหน้าที่สถานีดาราศาสตร์ทั่วโลกอาจ
คิดว่าเป็นเพียงดาวตกธรรมดาที่ได้ จึงไม่มีรายงานอะไรออกมา"

เรือนพักของโทนซึ่งกลายเป็นที่ทำงานชั่วคราวของอาจารย์ใหญ่เป็นเรือนสอง
ชั้นสูงจาก ปลูกลานานยี่สิบกว่าปีตั้งแต่พ่อแม่ของโทนยังมีชีวิตอยู่ ฝาทั้งสาม
ด้านเก่าคร่ำคร่า ใต้ชายคากลายเป็นรังนกกระจอกฝูงหนึ่งส่งเสียงจ๊อจกแจกทั้ง
วัน คอวยตัวหนึ่งกำลังเคี้ยวเอื้องใต้ถุนเรือน ติดกับเรือนเก่าเป็นเรือนไม้สีแดง
ชั้นเดียว ท่านจำมันไม่ได้ จึงคาดว่าเป็นเรือนที่โทนสร้างขึ้นมาใหม่

พวกเขาสามคนนั่งที่ชานไม้ โทนต้อนรับอาจารย์ใหญ่ออย่างอบอุ่น

ท่านเปรยขึ้นลอย ๆ ว่า "มาเยือนครั้งนี้ ไม่เห็นคนหนุ่มสาวในหมู่บ้าน
เลย"

"พวกนั้นส่วนใหญ่เข้ากรุงหมดแล้ว" ชายชาวป่าตอบสั้น ๆ

ชดนำจากชั้นอะลูมิเนียมเก่า

ไก่สามสี่ตัวกำลังแย่งจิกเศษอาหารบนลาน
ลุ่มไก่หลายหลังว่างเปล่า บางทีพวกมันคงถูกเชือด
เป็นอาหารเสียแล้ว เหนือลุ่มไก่เป็นชั้นวางกองฟืน
เมื่อท่านมาทำงานสำรวจที่นี่เมื่อยี่สิบปีก่อน โทนยัง
เป็นเด็กชายร่างเล็ก ผอมเกร็ง ทุกเช้าช่วยพ่อผ่าฟืน
ตอนนี้พ่อแม่ของเขาตายหมดแล้วเพราะความตรากตรำ
และไกลหมอ

ผ่านไปพักใหญ่ โทนขอตัวไปเตี๋ยอดผักที่ริมบ่อ

ลาวัณย์มองร่างที่เดินจากไป หันกลับมามองหน้าอาจารย์ใหญ่

"อาจารย์รู้จักโทนมาก่อนหรือคะ?"

"ใช่ฉันรู้จักครอบครัวนี้มาก่อนตอนนั้นฉันพาฝรั่งอเมริกันมาซุทธาซากิ ไคโนเสาร์อยู่ที่นั่นหลายเดือนไม่เจอกระดูกสัตว์โบราณแม้สักชิ้นแต่ฉันกลับพบความงามของบางกะพังโดยบังเอิญ ชีวิตแบบที่ฉันไม่เคยรู้จัก..."

ท่านถอนหายใจ "นั่นมันยี่สิบปีมาแล้ว เร็วเหลือเกิน"

หล่อนมองร่างที่กำลังเตี๋ยอดผักที่ริมบ่ออาจารย์ใหญ่ก็มองร่างนั้นอย่างเหม่อลอย

คืนหนึ่งเมื่อยี่สิบปีก่อน เด็กชายร่างผอมเดินมาหาท่านขณะส่องกล้องโทรทรรศน์ขึ้นฟ้า ท่านกำลังดูจุดไฟบนฟ้า โดยไม่มีแสงไฟจากตัวเมืองมารบกวนการดูท้องฟ้าอย่างในกรุงเทพฯ ท่านรู้สึกสิ่งที่เด็กชาวป่าสามารถบอกชื่อดาวบนฟ้าในคืนนั้นได้เกือบหมด

ตอนนี้โทนเป็นชายหนุ่มเต็มตัว ส่องไกลกว้าง เป็นโหลที่ต้องแบกรับภาระต่าง ๆ ในชีวิตมากมาย รื้อรอยแห่งการทำงานหนักปรากฏชัดบนหน้าผากทั้งที่เขายังเป็นคนหนุ่ม บางทีหน้าที่กับความรับผิดชอบของความเป็นผู้ใหญ่ทำให้เขาพูดน้อย

แสงตะวันบนริ้วเมฆเริ่มลดความเข้มลงอย่างรวดเร็ว แสงสุดท้ายอาบหมู่บ้านที่เคยสงบเงียบแล้วจางหายไป

เรือนของโทนสว่างด้วยแสงจากหลอดไฟดวงเดียว ใช้ไฟฟ้าจากเครื่องปั่นไฟขนาดเล็ก หนุ่มชนบทบอกอาจารย์ใหญ่ว่ามันเป็นเครื่องปั่นไฟที่เขาทำขึ้นมาเอง

หนูแดงเอ่ยว่า "รู้ไหมว่าถ้าพิสูจน์ว่ามีมนุษย์ต่างดาวมาที่นี่จริงจะเกิดอะไรขึ้นที่บางกะพัง?"

โทนไม่ตอบ

"ก็คงมีนักวิทยาศาสตร์กับนักอะไรต่ออะไรจากทั่วโลกแห่กันมาที่นี้
บันทึกทุกสิ่งทุกอย่าง บางกะโปกงจะถูกบันทึกชื่อในหนังสือสถิติของกินเนสส์..."

หล่อนเสริมยิ้ม ๆ "...และใบหน้าของโทน เดช กับเรื่องก็จะปรากฏตาม
หนังสือทุกฉบับทั่วโลก น่าตื่นเต้นไหมล่ะ?"

"ไม่หอรอกครับ คุณลาวัวณย์"

"เรียกฉันว่า หนูแดง ก็ได้ค่ะ"

"ครับ คุณหนูแดง"

"หนูแดงเฉย ๆ ค่ะ ไม่ต้องมีคุณ"

"ครับ หนูแดง" เสียงของเขาเบาลงไปอีก

"โทนอาจจะกลายเป็นดาราไปก็ได้ล่ะ"

ชาวป่าเพียงยิ้มในคำสัพยอกและชวนแขกชาวกรุงกินอาหารเย็น อาหาร
บนจานรื้อนร้อนนั้นประกอบด้วยผักเป็นหลัก มีน้ำจิ้มที่ท่านไม่เคยรู้จักมาก่อน
กับข้าวแดงร้อน ๆ การเป็นนักวิทยาศาสตร์ที่ต้องเดินทางสำรวจร่องรอยเกี่ยว
กับมนุษย์ต่างดาวมาทั่วโลกทำให้ท่านคุ้นชินกับความลำบากและไม่เคยบรีปาก
บ่น แต่รสชาติอาหารมื้อนี้ดีเกินคาด

คืนนั้นอาจารย์ใหญ่นอนไม่หลับ เดินไปตามเสียง เห็นแสงไฟที่ท้ายบ้าน ท่าน
เดินเข้าไปหาแสงไฟ

ชายสามคนกำลังนั่งล้อมกองไฟ

เดช เรื่อง และโทนลุกขึ้นยืนเมื่อเห็นอาจารย์ใหญ่

โทนว่า "เรากำลังคุยเรื่องมนุษย์ต่างดาว"

อาจารย์ใหญ่หัวเราะ "ตอนนี้อย่าคุยเรื่องมนุษย์ต่างดาวคงจะเซย
พวกนักข่าวคงเป็นพวกเดียวในโลกที่อยากให้มี อีที อย่างที่สุด จะได้ขายข่าว
ได้นาน ๆ"

เรื่องราว "อีที เป็นชื่อผู้หญิงที่โทนหรือครับ?"

"อีทีเป็นคำย่อมาจากภาษาอังกฤษหมายถึงสิ่งมีชีวิตจากต่างดาว แต่คน
ส่วนใหญ่จำชื่อนี้ได้จากหนังเรื่อง E.T. มากกว่า"

"แล้วอาจารย์เชื่อเรื่องนี้ไหมครับ?"

อาจารย์ใหญ่ยิ้มน้อย ๆ "ฉันไม่เชื่ออะไรง่าย ๆ หรอกหากไม่มีหลักฐาน
รู้ใหม่ว่าสมัยหนึ่งฝรั่งเชื่อเรื่องมนุษย์ต่างดาวและยูเอฟโอจนแทบเป็นเรื่องคลั่ง
ไคล้ มีคนรายงานเรื่องการพบยานบินมนุษย์ต่างดาวแทบทุกวัน"

"แล้วมีจริงบ้างไหมครับ?"

"ในบรรดาหลายหมื่นรายอาจมีเพียงไม่กี่รายเท่านั้นที่น่ารับฟังและสืบค้น
ต่อแต่ว่าก็ยังไม่มีใครสามารถพิสูจน์หลักฐานอย่างชัดเจนส่วนใหญ่เป็นการเห็น
ภาพลวงตาบ้าง เป็นบอลลูนตรวจอากาศบ้าง เครื่องบินบ้าง บางครั้งบางคนเห็น
ดาวพระศุกร์เป็นยานบินก็บ่อยไป"

โทนาว่า "ผมเคยอ่านเจอบางทฤษฎีบอกว่ามนุษย์ต่างดาวก็คือพระเจ้ามา
จากดวงดาวไกลโพ้น แล้วเดินทางมาตั้งฐานบนโลกที่พีระมิด..."

อาจารย์ใหญ่หัวเราะ "ทฤษฎีพวกนี้คล้าย ๆ กัน คือมีความคิดในหัวอยู่

ก่อนแล้วว่า มนุษย์ต่างดาวเป็นผู้ให้กำเนิดอารยธรรมต่าง ๆ ของโลก"

เรื่องถาม "อาจารย์พูดถึงเรื่องอะไรครับ?"

"หากอ่านตำนานกำเนิดมนุษย์ในอารยธรรมต่างๆ จะพบว่าคล้ายๆ กันคือ พูดถึงการมาเยือนของเทพจากสวรรค์ มากับพาหนะหรือแสงสว่างจัดจ้า ลุกไฟดวงใหญ่อะไรเทือกนั้น จึงมีพวกที่เชื่อว่าเทพที่มาเยือนโลกก็คือมนุษย์ต่างดาวนั่นเอง มาจัดการสร้างสถาปัตยกรรมต่าง ๆ มากมาย ตั้งแต่พีระมิดในอียิปต์ สโตน เฮนจ์ ในอังกฤษ หุบเขานาซกา ที่เปรู..."

เดชถาม "สองอันหลังนี่คืออะไรครับ?"

"สโตน เฮนจ์ เป็นกองหินสูงใหญ่ เรียงกันเป็นระเบียบอยู่กลางทุ่งในอังกฤษ ส่วนนาซกาเป็นที่ราบระหว่างอินคา กับหุบเขานาซกา อยู่ที่ทะเลทรายเปรู เวียนทางใต้ของเมืองลิมา ประเทศเปรู จีนเคยไปที่นั่นสองครั้ง บนพื้นที่ยาว ๓๗ ไมล์ กว้าง ๓ ไมล์ เดียวกัน มีร่องรอยเป็นรูปสลักแปลก ๆ จำนวนมากมายบน

แผ่นดิน เช่น รูปพีช แมงมุม นก ลิง ความจริงลายเส้นพวกนั้นมีมานานแล้ว แต่ไม่มีใครรู้ จนกระทั่งโลกเรามีเครื่องบินก่อนสงครามโลกครั้งที่สองหลายปี นักบินคนหนึ่งขับเครื่องบินผ่านไปทางนาซกา เจอลายเส้นบนพื้นดินยาวเหยียด เป็นรูปลวดลายต่างๆ บนพื้นโลกพอรายงานออกไป เท่านั้นเอง ผู้คนก็แตกตื่น เชื่อว่าเป็นสัญลักษณ์ที่มนุษย์ต่างดาวมาสร้างเอาไว้"

"แล้วมนุษย์ต่างดาวทำไม?"

"บางพวกเชื่อว่ามนุษย์เรานี้สืบเชื้อสายมาจากมนุษย์ต่างดาว ทั้งนี้เพราะในบรรดาลิงมีชีวิตนับล้านล้านสายพันธุ์ ทำไมมีแต่มนุษย์ที่มีสติปัญญาระดับนี้"

"น่าคิด"

"อาจารย์เชื่อว่าพวกเราสืบเชื้อสายมาจากมนุษย์ต่างดาวจริงไหม?"

"พวกเธอคิดอย่างไรล่ะ?"

เดชว่า "แต่ก่อนผมไม่เชื่อ แต่ตอนนี้ชักลังเล ในเมื่อเราพบร่องรอยของมนุษย์ต่างดาวที่บางกะโปงนี่"

โทนาว่า "พัก่อนก่อนดีกว่า พรุ่งนี้เรายังต้องเดินป่าไปดูรอยเท้ามนุษย์ต่างดาว"

อากาศอ้าวแต่เช้า อาจารย์ใหญ่เดินไปสู่ตึขานเรือน หยุดที่เรือนสีแดง ประตูไม้ได้ปิด ท่านก้าวเดินเข้าไป
แสงแดดลอดผ่านใบไม้เข้าไปในห้องนั้น เห็นหนังสือมากมายบนชั้น อีกด้านหนึ่งมีโต๊ะ บนโต๊ะมีหลอดทดลองเคมี กล้องจุลทรรศน์ ที่มุมห้องมีกล้องดูดาว

ท่านมองกองหนังสือที่กองสูงเกือบชนเพดานเนินนานยื่นมือไปลูบกล้องดูดาว หยิบหนังสือดาราศาสตร์เล่มหนึ่งออกมาเปิด ท่านยิ้มที่มุมปาก
เสียงฝีเท้ามาหยุดที่ประตู ท่านหันไปมองหญิงสาวผู้ช่วย
สีหน้าของหล่อนมีแววความสงสัย อุทาน "ไม่น่าเชื่อ..."
หล่อนเดินไปหยุดที่หนังสือบนชั้น
"หนังสือเยอะจังเลย กล้องจุลทรรศน์ด้วย ไม่น่าเชื่อ ของโทนหรือคะ?"
"ใช่แล้ว หนูแดง"
"ไม่น่าเชื่อ... กล้องดูดาวนี้ด้วยหรือคะ?"
"ใช่"

ท่านยื่นหนังสือเล่มนั้นให้ลาวัลย์ "สังเกตอะไรไหม หนูแดง?"
หล่อนเ้มปาก "หนังสือไม่มีคราบฝุ่นเกาะเลย"
ท่านพยักหน้า "ฉันตัดสินใจไม่ผิดเลยที่ทิ้งหนังสือทั้งหมดไว้ที่นี่ ยี่สิบปีก่อนตอนที่ฉันมาที่นี่ ฉันขนหนังสือมาด้วย เพราะรู้ว่าต้องอยู่นานหลายเดือน หนูแดงก็รู้ ฉันอยู่โดยไม่มีหนังสือไม่ได้ ตอนขากลับฉันเปลี่ยนใจไม่ขนหนังสือไปด้วย เพราะเด็กชายคนหนึ่ง..."

"โทน?"

"ใช่เขามาป่วนเปี่ยนในแคมป์ของเราทุกวัน ดูการทดลอง การขุดหน้าดิน ตอนนั้นป่าเขียวชอุ่มมาก ฝนตกแทบทุกวัน ครั้งหนึ่งเราต้องหนีน้ำป่ากันกลางดึก โทนามาช่วยฉันขนหนังสือจากเต็นท์ไปไว้ในเรือน หลังจากนั้นเขาก็มาชุกกับกองหนังสือของฉัน...

"เขาชอบหยิบหนังสือดาราศาสตร์มาพลิกดู แม้ว่าอ่านภาษาอังกฤษไม่ออก เขาก็ชอบถามฉันหลายคำถามเกี่ยวกับมนุษย์ต่างดาว เขาทำให้ฉันนึกถึงตัวเองตอนเป็นเด็ก เมื่อถึงเวลากลับกรุงเทพฯ ฉันจึงยกหนังสือทั้งหมดให้เขารวมทั้งกล้องดูดาวตัวนี้ด้วย"

ท่านมองออกไปนอกชานดินแดงแห่งกรุง สายตาคล้อยเห็นสายน้ำป่าเมื่อยี่สิบปีก่อนกำลังไหลผ่านตัวเรือนได้ยินเสียงกบเขียดร้องระงมเห็นแสงไฟจากตะเกียงเจ้าพายุสาดทั่วชานเรือน ท่านเห็นตัวเองนั่งคู่กับเด็กชายคนหนึ่งที่ชานเรือน...

"พ่อว่าอาจารย์พาฝรั่งมาหาซากไดโนเสาร์?"

ท่านพยักหน้ายิ้มให้เด็กชายที่ฉลาดเกินอายุ

"ฉันมาดูดาว ส่วนฝรั่งจะมาขุดหาซากสัตว์โบราณ"

เด็กชายถามต่อว่า "หาไปทำไมครับ?"

"เพื่อที่จะทราบที่มาของโลกยุคโบราณ วิวัฒนาการโครงสร้างชีวิต"

"นี่จัดเป็นวิทยาศาสตร์ใช่ไหมครับ?"

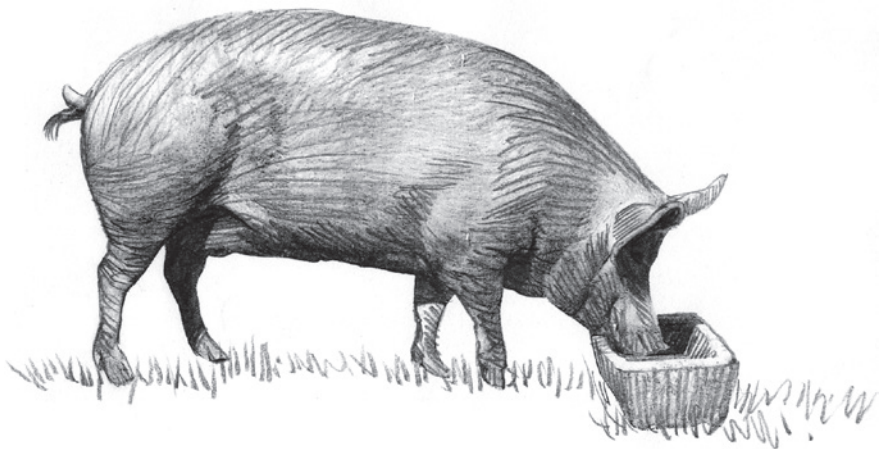
"ใช่ มันเป็นวิทยาศาสตร์"

"เป็นวิชาที่น่าสนุก..."

โทนเงยไป ประโยคหลังเป็นเสียงพึมพำ "...แต่พวกเราก็ยังยากจนอยู่ดี"

ท่านนั่งไป สบตาเด็กบ้านป่าที่มีความคิดอ่านสูงเกินวัย

"โทนคิดว่าเราควรเสียเวลาค้นหาความลับของอดีตกันทำไม ในเมื่อคนใน

สังคมส่วนใหญ่ยังไม่มีกินใช้ไหม?"

เด็กชายพยักหน้า

อาจารย์ใหญ่หนึ่งไปครูหนึ่ง "เป็นคำถามที่ดี แต่ตอบยาก คงเหมือนกับที่บางประเทศลงทุนมหาศาลไปกับการเดินทางสู่อวกาศ อะไรสำคัญกว่า? วิทยาการหรือสังคม? อนาคตหรือปัจจุบัน? แต่วิทยาการของมนุษยชาติต้องก้าวต่อไป แม้ว่าในระยะสั้นวิทยาศาสตร์อาจยังไม่ช่วยอะไรสังคมชัดเจน แต่เชื่อเถอะว่าประโยชน์ในระยะยาวย่อมเพื่อสังคมเสมอ"

ตอบเด็กชายร่างเล็กแล้ว ท่านรู้สึกว่าคุณเองตอบเหมือนบรรยายให้นักศึกษาฟังในห้องเรียน

อาจารย์ใหญ่เปรย "เป็นเด็กที่ฉลาดมาก แต่น่าเสียดาย..."

ลาวัณย์มองหน้าท่านด้วยเครื่องหมายคำถาม

"ตั้งแต่เด็กโทชอบเรียนหนังสือมาก รู้ไหมเขาได้คะแนนเต็มร้อยในทุกวิชาที่เรียน จึงได้ทุนไปเรียนต่อในโรงเรียนประจำจังหวัด ได้ที่หนึ่งของจังหวัด ข้าราชการที่ฉันรู้จักเขาได้เข้าเรียนในมหาวิทยาลัยแต่เรียนได้เพียงเทอมเดียวก็ลาออก..."

"ทำไมคะ?"

"ไม่รู้แน่ ไม่แน่ใจว่าเขาไม่มีเงิน หรือไม่ชอบชีวิตการเรียนแบบนั้น หรือว่า เขาไม่ยอมทิ้งพ่อแม่ไป ตอนนั้นแม่ของเขาป่วยสามวันติดสัปดาห์"

"น่าเสียดาย"

"ฉันยังจำได้ตอนเขายังเด็กฉันพาฝรั่งมาชุดกระดุกไดโนเสาร์ที่เพิ่งพบเขากำลัง่วนอยู่กับการทดลองบางอย่าง เขาชอบวิชาวิทยาศาสตร์มาก..."

ท่านเพิ่มพ้ำ "...น่าเสียดาย เขาน่าจะไปไกลกว่านี้ โทเป็นคนเดียวในบางกะโพ่งที่ได้เข้าเรียนในมหาวิทยาลัย"

ตอนนี้ชายคนเดียวในบางกะโพ่งที่ได้เข้าเรียนในมหาวิทยาลัยกำลังพาท่านและผู้ช่วยฝ่าดง ตามรอย 'มนุษย์ต่างดาว'

โทนแจ้อาจารย์ใหญ่ว่าเจอกับเรื่องมาด้วยไม่ได้ เคยต้องเฝ้าดูแลเมียที่ป่วย ส่วนเรื่องไปซื้อยาในเมือง